

Så hvis det lykkes at få denne tankegang institutionaliseret som grundlag for vores udviklingspolitik, betyder det jo, at vi prøver at se, om vi kan spænde over det dilemma, som i verdenssamfundet er så vanskeligt, prøver at sætte krav i forbindelse med verdenshandelsorganisationer, og til gengæld skal vi også udruste landet i højere grad til at leve op til de krav, vi stiller til samarbejdet.

Tak til hr. Peter Duetoft for bemærkningerne generelt om udviklingspolitik. Jeg takker også for de bemærkninger, hr. Peter Duetoft gjorde sig, for så vidt angår valg af Indien som samarbejdsland, og for de reaktioner, jeg som udviklingsminister har haft i forhold til en række lande, herunder Burkina Faso. Det er jeg glad for.

Jeg tror, den rigtige politik er, at vi generelt truer med at blive, men det er desværre ikke alle lande, vi har haft mulighed for at true med at blive i i det omfang, vi gerne vil. Kenya er et eksempel på det, Zimbabwe et andet eksempel, men jeg er slet ikke i tvivl om, at når det handler om et land som Burkina Faso, som meget gerne vil have et hjerteligt og godt forhold til Danmark, har det en vis betydning, at vi – måske lidt for firkantet – udtrykker vores bekymring over de anklager, der er fra FN's Sanktionskomité og en række andre organer i forbindelse med Burkina Fasos angivelige involvering i forbindelse med levering af våben til UNITA og RUF, altså oprørsbevægelsen i Sierra Leone. Det har stor betydning, hvis vi er stærkt engageret i de pågældende udviklingslande og giver klart udtryk for, hvad vi mener om deres rolle internationalt og regionalt, og jeg tror, det tjener sagen bedst, hvis vi truer med at blive og vedvarende insisterer på at få en dialog og en diskussion med de pågældende lande.

Hr. Jann Sjørnsen var inde på spørgsmålet om gældslettelse. Det har været diskuteret temmelig meget i pressen i den senere tid, og jeg skal ikke give mange kommentarer til spørgsmålet, men blot sige, at der er intet nyt i den måde, vi finansierer gældslettelse på. Folketingets Finansudvalg har i de seneste 10 år behandlet i hvert fald 15 aktstykker, hvor det har været fuldstændig tindrende klart, at finansieringen af gældslettelse til de fattige lande er finansieret af udviklingsmidlerne under 1-pct.-rammen. De er dac'ede, som vi kalder det i vort sprog, og det har der ikke været skygge af tvivl om med alle de 15 aktstykker, der har været behandlet i Finansudvalget.

Sagen er den, at hvis en privat virksomhed har eksporteret til et udviklingsland og ikke får sine betalinger, overtager Eksportgarantifonden garantiforpligtelsen og den fordring, der opstår hermed. Det betyder, at det herefter bliver et anliggende mellem to stater at behandle spørgsmålet om den udestående gæld, og det gør vi i internationalt regi. Parisforhandlingerne er et godt eksempel på, hvordan man letter de fattige landes gæld til de rige lande, og disse gældslettelsesspørgsmål behandles heldigvis positivt – forstået på den måde, at vi reelt letter de fattige landes gæld, når de får Parisklubbehandling. Hele initiativet om gældslettelse til de allerfattigste lande skal ses i lyset af at ruste disse lande bedre til at komme over den hurdle, det er at forbedre udviklingssituationen og mulighederne i de pågældende lande med en meget stor gældsbyrde.

Men det skal jo alt sammen finansieres, og desværre kommer pengene ikke bare ud af en pengemaskine. Gæld, der ikke erholdes, og fordringer, der ikke indfries, skal finansieres på den ene eller den anden måde, og vi har i lighed med alle andre lande valgt at finansiere over vore udviklingsbistandsmidler. Det synes jeg også vi skal blive ved med, for det er en fair og rigtig måde at give gældslettelse på.

Da tiden ikke tillader det, skal jeg blot takke for den lange række bemærkninger, og jeg vil benytte lejligheden her til allersidst til at takke hr. Jens Hald Madsen for en meget positiv bemærkning om kvalitet i dansk udviklingsbistand.

Så skal jeg slutte med at sige, at når hr. Jens Hald Madsen diskuterer ngo'ernes rolle så stærkt, som tilfældet er, skyldes det formentlig, at hr. Jens Hald Madsen synes, at den milliard kroner, der er investeret i ngo'ernes projekter, er for meget. Jeg synes, det er et rimeligt og fornuftigt niveau. Man kan altid diskutere, om det er for meget eller for lidt, men her skiller vandede jo typisk her i Folketinget. Der er nogle partier af borgerlig observans, der synes, det er en tand for meget, vi investerer i dansk udviklingsbistand, men vi andre synes, det er et rimeligt beløb.

Lad mig slutte med at sige til hr. Per Stig Møller, der anstrengte sig for at assistere hr. Jens Hald Madsen, at jeg synes, det måske var lige elegant nok at læse op fra vores analysedokument. Jeg gør mig umage i analysedokumentet ved på side 73 inden beskrivelsen af de forskellige forslag, der har været rejst i debatten